

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/98/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2321202096
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2321202096.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v právnej veci navrhovateľky: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, zastúpená JUDr. Dušanom Jovankovičom, advokátom, Doležalova 5, Bratislava, proti povinnému z vyživovacej povinnosti: D. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. A. B. XX, B., o návrhu oprávnenej na zvýšenie výživného, o odvolaní navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Galanta zo dňa 18. júla 2022, č.k. 32Pc/18/2021-105, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. p o t v r d z u j e.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvej inštancie uznesením napadnutým odvolaním zastavil konanie (výrok I.) a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok II.). Z odôvodnenia uznesenia vyplynulo, že navrhovateľka sa domáhala určenia výživného proti matke a zvýšenia výživného proti otcovi D. B.. Uznesením zo dňa 30.04.2021, č.k. 19Pc/58/2020-363, súd vylúčil konanie proti povinnému z vyživovacej povinnosti na samostatné konanie z dôvodu, že povinný podal proti navrhovateľke a matke navrhovateľky návrh na zapretie otcovstva. V konaní pod sp.zn. 19Pc/9/2021 došlo k zapretiu otcovstva povinného z vyživovacej povinnosti voči navrhovateľke. Následne navrhovateľka podaním doručeným súdu dňa 21.3.2022 zobrala návrh v celom rozsahu späť a žiadala konanie zastaviť, nakoľko povinný z vyživovacej povinnosti úspešne zaprel otcovstvo k nej a priznať jej trovy konania. Poukázala na to, že matka sa vedome, dobrovoľne a z vlastnej vôle dopustila nevery napriek skutočnosti, že žila v manželskom zväzku. Bez pochyb objektívne mohla mať vedomosť, že existuje vysoká pravdepodobnosť, že dieťa nepochádza z manželského vzťahu. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, či povinný mohol mať vedomosť, že existuje možnosť, že dieťa nepochádza z manželského vzťahu a ak túto informáciu mal, prečo nepodnikol právne kroky skôr, ale rozhodol sa podať návrh na zapretie otcovstva až pod tlakom konania o zvýšenie výživného na plnoleté dieťa. Mala za to, že morálne zlyhanie rodičov nemožno klásť za vinu samotnému dieťaťu, od dieťaťa nemožno spravodlivo požadovať, aby znášalo trovy konania o určenie výživného na plnoleté dieťa, nakoľko uvedený skutkový stav žiadnym spôsobom nezavinilo. Povinný z vyživovacej povinnosti k späťvzatiu návrhu a k návrhu na priznanie náhrady trov konania navrhovateľke sa nevyjadril. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 29 ods. 1, 2, 3, podľa § 52, § 55 CMP. Predmetom konania nie je určenie výživného, ako to uvádza navrhovateľka vo svojich podaniach, ale návrh na zvýšenie výživného. Vyživovacia povinnosť povinného bola naposledy upravená rozsudkom, č.k. 24P/144/2014-105, zo dňa 20.11.2014, na základe ktorej bolo zvýšené výživné otca na navrhovateľku zo sumy 60 Eur na sumu 100 Eur mesačne od 20.07.2014. Je pravdou, že navrhovateľka je naďalej odkázaná na výživu svojich rodičov keďže študuje, nie je schopná sama sa živiť, avšak ani v čase podania návrhu nebola bez finančných prostriedkov, keďže rodina, vrátane matky, starej matky, matrikového otca, nevlastného otca, biologického otca jej zabezpečovala

nadpriemerný životný štandard. Súd súhlasí s jej názorom, že neveru jej matky a morálne zlyhanie rodičov nemožno klásť za vinu dieťaťu. Navrhovateľka formálne z právneho hľadiska bola oprávnená podať návrh na zvýšenie výživného proti mužovi, ktorý bol zapísaný ako otec v jej rodnom liste, pokiaľ mala za to, že došlo k podstatnej zmene okolností na jej strane od ostatného rozhodnutia o výživnom. Je však potrebné poukázať na to, že súd vo veci meritórne o návrhu navrhovateľky nerozhodol. Nedošlo zo strany súdu k posúdeniu životnej úrovne otca, ani k rozhodnutiu, či je v jeho schopnostiach a možnostiach prispievať na výživu navrhovateľky vyššou sumou. Navrhovateľka následne vzala návrh späť. O tom, že muž označený ako povinný, nie je otcom navrhovateľky, sa tento dozvedel v roku 2020 a to priamo od navrhovateľky a jej sestry. Táto skutočnosť bola konštatovaná v konaní o zapretie otcovstva, ktorá účastníkmi nebola rozporovaná. Samotné podanie návrhu na zvýšenie výživného neznamena, že bez ohľadu na priebeh a výsledok konania je zo strany súdu spravodlivé priznať dieťaťu právo na náhradu trov konania, pričom prihliadajúc na všetky osobitosti tohto prípadu súdu sa nejaví ako spravodlivé zaviazat' pána D. B., ktorý medzičasom úspešne zaprel otcovstvo k navrhovateľke, k náhrade trov konania. Nakoľko súd nevzhladol žiadne okolnosti, pre ktoré by bolo spravodlivé priznať navrhovateľke náhradu trov konania podľa § 55 CMP, súd s poukazom na § 52 CMP vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá na ich náhradu nárok.

Proti tomuto uzneseniu súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podala odvolanie navrhovateľka. Dôvodila, že povinný návrh na zapretie otcovstva podal až pod tlakom konania o zvýšenie výživného. V predmetnej veci je navrhovateľka plnoletým dieťaťom, ktoré nie je schopné samo sa živiť vzhľadom na skutočnosť, že je riadnou študentkou denného štúdia na vysokej škole. Vzhľadom na skutočnosť, že išlo o vec, ktorá bola emočne a mentálne pre navrhovateľku veľmi vyčerpávajúca, rozhodla sa uplatniť si svoje ústavné právo a v konaní sa nechala zastúpiť advokátom. Požiadala o priznanie náhrady trov konania, pričom poukázala, že skutočnosti daného prípadu majú vplyv na posúdenie dôvodnosti priznania trov konania aplikáciou § 55 CMP a to, že matka sa dopustila nevery napriek tomu, že bola vydatá, bezpochýb mohla mať vedomosť, že existuje vysoká pravdepodobnosť, že dieťa nepochádza z manželského vzťahu, nevyplývalo z dokazovania, či povinný mohol mať vedomosť, že existuje možnosť, že nie je biologickým otcom navrhovateľky, morálne zlyhanie rodičov nemožno klásť za vinu dieťaťu a nemožno od neho požadovať, aby znášalo trovy konania o určenie výživného, keď uvedený stav žiadnym spôsobom nezavinilo a je naďalej odkázané na výživu rodičov. Povinný sa k späťvzatiu návrhu a návrhu na priznanie náhrady trov konania nevyjadril. Súd neuviedol, na aké osobitosti tohto konkrétneho prípadu zväžil, že nie je spravodlivé priznať navrhovateľke náhradu trov konania a preto sa takéto odôvodnenie javí ako nepresvedčivé, keď sa stotožnil so skutočnosťami, ktoré uviedla navrhovateľka a to, že je naďalej odkázaná na výživu svojich rodičov, neveru matky a morálne zlyhanie rodičov nemožno klásť za vinu dieťaťu, bola oprávnená podať návrh na zvýšenie výživného proti mužovi, ktorý bol zapísaný v rodnom liste ako otec a má právo podieľať sa na životnej úrovni rodiča. Skutočnosť, že vec nemohla byť meritórne prejednaná z dôvodu späťvzatia, však podľa názoru navrhovateľky pre rozhodnutie o trovách nie je podstatná a to práve z dôvodov, ktoré skonštatoval aj súd, že návrh bol podaný oprávnenou osobou, dôvodne, bez zavinenia oprávnenej ako dieťaťa, za faktický stav veci, ktorý vyústil do zmeny osobného statusu povinného vyvolaním súdneho sporu o zapretie otcovstva, v dôsledku čoho stratil pasívnu legitímáciu a zavinil, že navrhovateľka musela zobrať návrh späť. Navrhla uznesenie zmeniť a náhradu trov konania jej priznať.

Povinný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že do leta roku 2020 nemal žiaden relevantný dôkaz o tom, že navrhovateľka nie je jeho dcérou. Nemal ani žiadne pochybnosti, že by jej biologickým otcom mal byť niekto iný. Až navrhovateľka počas štúdia na vysokej škole, údajne z krvnej skupiny svojej a po zistení údajov od matky, zistila, že nie je možné, aby bol jej biologickým otcom. Na spoločnom stretnutí s ním toto uviedla, tak ju požiadala, aby iniciovala súdny spor o zapretie otcovstva, nakoľko po istom krátkom čase zistila aj biologického otca. Nakoľko však navrhovateľka túto jeho žiadosť ignorovala, medzitým napriek tejto informácii, že po porovnaní krvných skupín nemôže byť jej biologickým otcom, podala návrh na zvýšenie výživného, tak on inicioval spor o zapretie otcovstva. Poznajúc situáciu a to, že preukázateľne poznala biologického otca, nemala vykonávať žiadne právne úkony cestou advokáta voči jeho osobe a teda by jej nevznikli žiadne trovy právneho zastúpenia. Je nesprávne, keď navrhovateľka uvádza, že ide o morálne zlyhanie rodičov, nakoľko nebolo v konaní preukázané, že by akýmkoľvek spôsobom sa podieľal na nevere matky navrhovateľky. Ak navrhovateľka mala už v čase koncom augusta 2020 informáciu, že s veľkou mierou pravdepodobnosti nie je jej biologickým otcom a následne

z dokazovania v konaní o zapretie otcovstva vyplynulo, že navrhovateľka poznala biologického otca dieťaťa, komunikovala s ním, po zistení informácií o skutočnom biologickom otcovi podala 24.11.2020 návrh na zvýšenie výživného, tak potom sa nemôže úspešne brániť tým, že žiada priznať trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia, nakoľko mala posúdiť, že návrh voči nemu bude posúdený ako nedôvodný. Navrhol odvolanie ako bezdôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 357 písm. m) CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie mu predchádzajúce, v medziach daných rozsahom odvolania (§ 65 CMP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 32Pc/18/2021 je zvýšenie výživného na plnoletú A. B., nar. XX.XX.XXXX, ktoré navrhovateľka požadovala od povinného D. B., nar. XX.XX.XXXX.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správneho postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že žiadnemu z účastníkov nárok na ich náhradu nepriznal a to po tom, ako došlo k zastaveniu konania z dôvodu späťvzatia návrhu navrhovateľkou.

Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie uplatneného nároku na náhradu trov konania, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie opodstatnenosti nároku na náhradu trov konania a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne písomné vyhotovenie uznesenia. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, navyše keď navrhovateľka v odvolaní neuviedla také relevantné skutočnosti, s ktorými by sa súd nebol vysporiadal a ktoré by boli navyše spôsobilé privodiť zmenu napadnutého uznesenia.

Podľa § 52 CMP, žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 55 CMP, súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

Náhrada trov konania plní v civilnom procese dve základné funkcie a to funkciu preventívnu a sankčnú. Tieto dve zásady nie je možné uplatňovať v konaní podľa CMP a to vzhľadom na okruh vecí, ktoré sú prejednávané v režime tohto zákona, ako aj z dôvodu prítomnosti verejného záujmu. V týchto konaniach preto platí, že každý z účastníkov si platí trovy konania sám (§ 49 CMP) a žiaden z nich nemá ani nárok na ich náhradu od iného účastníka. Konania podľa CMP sú spravidla uskutočňované vo verejnom záujme a aj prípadnému navrhovateľovi, pokiaľ sa konanie začalo na návrh, nemožno klásť na ťarchu, pokiaľ konanie vyvolal, hoci si nebol úplne istý, či súd jeho návrhu vyhovie. Toto všeobecné pravidlo formulované ako generálna klauzula je prelomené v dvoch prípadoch a to: 1. náhradu trov konania možno priznať v prípade, že to ustanovuje zákon v súlade so zásadou úspechu za kumulatívneho splnenia podmienky, ak to možno spravodlivo požadovať a 2. vo všetkých konaniach podľa CMP, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé. Ak nie sú splnené podmienky pre aplikáciu ust. § 53 a § 55 CMP, súd v meritórnom rozhodnutí rozhodne o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá na ich náhradu nárok. Ak však súd vyhodnotí, že je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé, môže priznať

nárok na náhradu trov konania v akomkoľvek konaní podľa CMP. Ustanovenie § 55 CMP tak predstavuje výnimku zo všeobecného pravidla a preto musí byť takáto výnimka odôvodnená. Pri hodnotení kritéria, že je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé, by nemal súd ako jediné kritérium zohľadňovať osobné a majetkové pomery účastníkov. Relevantné by mali byť práve okolnosti prejednávanej veci. Tu je potrebné odlíšiť prípadné jednorazové obštrukcie, ktoré vznikli zavineným konaním niektorého z účastníkov, kde je potrebné aplikovať ust. § 54 CMP. Súd tiež pri aplikácii tohto ustanovenia môže vyhodnocovať, ktorý z účastníkov spôsobil, že konanie muselo prebehnúť.

Z obsahu spisu vyplynulo, že navrhovateľka ako plnoleté dieťa si podala dňa 24.11.2020 návrh na súd, v ktorom sa domáhala určenia výživného povinnej osobe matke a zvýšenia výživného povinnej osobe otcovi a to D. B., ktorý bol zapísaný v rodnom liste navrhovateľky ako otec. Dňa 26.03.2021 si povinný D. B. podal návrh na súd na zapretie otcovstva voči navrhovateľke, v ktorom dôvodil, že navrhovateľka mu v auguste 2020 uviedla, že nie je jej biologickým otcom. Následne si urobila test DNA, ktorý túto skutočnosť potvrdil. Povedala mu, že už nie je maloletá a chce mať aj súdom potvrdené, že nie je jej otcom. Konanie o zapretie otcovstva sa viedlo pod sp.zn. 19Pc/9/2021, rozsudkom zo dňa 24.01.2022, právoplatným dňa 03.02.2022 bolo určené, že D. B. nie je otcom A. B.. Následne dňa 21.03.2022 navrhovateľka zobrala návrh za zvýšenie výživného späť, žiadala konanie zastaviť a priznať jej náhradu trov konania.

V danom prípade, keďže sa jedná o vec prejednanú v režime CMP, teda nesporové konanie, tak pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania platí generálna klauzula, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov konania nárok. Civilný mimosporový poriadok nemá úpravu náhrady trov konania pri zastavení konania z dôvodu späťvzatia, preto sa zavinenie na zastavení konania neskúma. Ustanovenie § 55, na základe ktorého možno náhradu trov konania priznať, ak si ju účastník uplatnil, je výnimkou z generálnej klauzuly a na jeho aplikáciu nie je predpokladom úspech vo veci.

Odvolací súd tak vzhľadom na okolnosti prípadu opísané v ods.11 dospel k záveru, že priznanie náhrady trov konania nie je spravodlivé. Navrhovateľke ako plnoletému dieťaťu zákon umožňuje domáhať sa určenia výživného a tiež i jeho zvýšenia od povinného rodiča. Odvolací súd však mal preukázané, že navrhovateľka sama v lete 2020 zistila, že povinný nemôže byť jej biologickým otcom, ktorú skutočnosť mu aj v auguste 2020 oznámila, napriek tomu však v novembri 2020 podala návrh na zvýšenie výživného. Skutočnosti uvádzané navrhovateľkou, ktoré mali ovplyvniť posúdenie dôvodnosti priznania trov a to, že matka sa vedome dopustila nevery napriek tomu, že bola vydatá, že mohla mať vedomosť, že existuje vysoká pravdepodobnosť, že dieťa nepochádza z manželského vzťahu, že nie je zrejmé, či povinný mohol mať vedomosť, že existuje možnosť, že navrhovateľka nepochádza z manželského vzťahu, morálne zlyhanie rodičov nemožno klásť za vinu dieťaťu a tiež nie je spravodlivé požadovať, aby znášalo dieťa trovy konania o určenie výživného odvolací súd nepovažoval za žiadne výnimočné, na základe ktorých by bola možná aplikácia ust. § 55, keď povinný sa nevery nedopustil a o tom, že navrhovateľka nie je jeho biologickou dcérou sa dozvedel od samotnej navrhovateľky až v dobe jej plnoletosti. Do tej doby si plnil povinnosti rodiča a tiež nie je možné skonštatovať morálne zlyhanie povinného ako rodiča. Navyše navrhovateľka návrh na zvýšenie výživného podala až po tom ako nadobudla presvedčenie, že povinný nemôže byť jej biologickým otcom.

Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam tak odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, z ktorých by vyplývalo priznanie náhrady trov konania navrhovateľke za spravodlivé, odôvodňujúce aplikáciu ust. § 55 CMP a preto podľa § 387 ods. 1 CSP napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá na ich náhradu nárok.

Uvedené uznesenie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).